

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: B. H., narozený X,
bytem X,
adresa pro doručování – X,

proti

žalované: Česká správa sociálního zabezpečení, IČ 00006963,
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5 (dále jen ČSSZ),

v řízení o žalobě ze dne 9.9.2020 proti rozhodnutí žalované ze dne 24.6.2020 č.j. X o
starobní důchod,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Soud upozorňuje, že řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), a pro návrh na přezkoumání rozhodnutí je stanoven termín žaloba, účastníci jsou označováni žalobce a žalovaný. Dle § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti

Shodu s prvopisem potvrzuje M K.

veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“). Ve věcech důchodového pojištění rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.). Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. v této věci stav ke dni 24.6.2020.

2. **Včasnou žalobou ze dne 9.9.2020** se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované ze dne 24.6.2020 č.j. X, jehož kopie byla připojena, protože s ním nesouhlasí, neboť dle něho zdravotní stav, který popsal, z důvodu autonehody v roce 1994 odpovídá plné invaliditě a v roce 1995 mu neměla být invalidita oduznána a měla pokračovat až do věku 65 let nebo mělo být datum opětovného vzniku invalidity posouzeno dříve než k datu 7.3.2008. Od odebrání invalidního důchodu byl pro poúrazový stav, především kvůli neléčené fraktuře páteře a s tím spojené chronické potíže pohybového aparátu a léčené fraktury bérce a pravé horní končetiny byl prakticky nezaměstnatelný, jak je zřejmé i z připojeného dobrozdání poradce úřadu práce ze dne 9.8.2019. Pokud by mu k datu dosažení 65 let náležel invalidní důchod, byla by tedy splněna podmínka pro přiznání starobního důchodu dle § 29 odst. 4 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen **zákon**). Dle něho, je-li možné od roku 2008 konstatovat invaliditu pro poúrazový stav z autonehody v roce 1994, je zjevné, že tento stav zde byl i od roku 1995 do roku 2008 a nedostatečnou diagnózou všech následků po úrazu byl poškozen tím, že úraz nebyl řádně léčen, proto závěrem požadoval zrušení rozhodnutí ze dne 24.6.2020 a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.
3. **Napadeným rozhodnutím ze dne 24.6.2020 č.j. X-315-MKU** žalovaná zamítla námitky žalobce a potvrdila rozhodnutí ČSSZ č.j. X ze dne 30.1.2020, jímž byla zamítnuta jeho žádost o starobní důchod pro nesplnění podmínek dle § 28 zákona č. 155/1995 Sb. pro nesplnění podmínky získání potřebné doby pojištění. V odůvodnění rozhodnutí ze dne 24.6.2020 bylo uvedeno mimo jiné, že 14.10.2019 uplatnil žalobce u Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň-sever (dále jen **OSSZ**) žádost o starobní důchod s požadovaným datem přiznání od vzniku nároku. Důchodový věk žalobce, tj. muže narozeného v roce X, v souladu s § 32 odst. 2 zákona činí 63 let a 4 měsíce, tohoto věku dosáhl dne 13.5.2018. Žalobce získal do data podání žádosti o důchod celkem 10 268 dnů, tj. 28 roků a 48 dnů doby důchodového pojištění, z toho 9 024 dnů, tj. 24 roků a 264 dnů doby pojištění uvedené v § 11 a § 13 odst. 1 zákona, když byla zhodnocena veškerá doba pojištění, která byla ČSSZ doložena. Vzhledem k tomu, že nezískal 34 let doby pojištění, ani 30 let doby pojištění uvedené v § 11 a § 13 odst. 1 zákona, tj. doby pojištění bez náhradních dob pojištění, ani nedosáhl věku o pět let vyššího, než je jeho důchodový věk, nesplnil podmínku potřebné doby pojištění pro nárok na starobní důchod k požadovanému datu přiznání.
Žalobce namítal také nesprávné posouzení jeho zdravotního stavu, což mohlo mít vliv na jeho nárok na starobní důchod, proto byl v řízení o námitkách opětovně přezkoumán jeho zdravotní stav. Podle posudku o invaliditě vypracovaného dne 20.5.2020 lékařem ČSSZ se u žalobce jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu ustanovení § 26 zákona a od 24.10.1994 do 23.8.1995 byl plně invalidní dle § 29 odst. 2 písm. a) zákona č. 100/1988

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

Sb. a to následkem úrazu ze dne 12.2.1994. Od 7.3.2008 do 31.12.2009 nebyl plně invalidní dle § 39 odst. 1 zákona, ale byl částečně invalidní dle § 44 odst. 1 ve znění účinném do 31.12.2009, když z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti poklesla nejméně o 33 %, nedosahovala však výše 66 %; nejednalo se o zdravotní postižení odpovídající příloze č. 3 vyhlášky č. 284/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů, umožňující soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek, ani se nejednalo o zdravotní postižení odpovídající příloze č. 4 vyhlášky č. 284/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů, značně ztěžující obecné životní podmínky. Od 1.1.2010 do 9.6.2016 byl invalidní dle § 39 odst. 1 zákona, šlo o invaliditu prvního stupně dle § 39 odst. 2 písm. a) zákona, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost o 40 %. Od 10.6.2016 dosud je invalidní dle § 39 odst. 1 zákona, ale nejde již o invaliditu prvního stupně, ale jde o invaliditu druhého stupně dle § 39 odst. 2 písm. b) zákona, když z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost o 50 %. V bohaté doložené zdravotní dokumentaci žalobce je první zmínka o omezení hybnosti a bolesti bederní páteře až v roce 2007, i když v roce 2006 jsou popsány reflexy L2/S1 nízké, ale subjektivně mu tento náleznec nečinil obtíže; v té době si stěžoval na závratě v korelaci s degenerativními změnami na krční páteři. Vzhledem k faktu, že až do roku 2007 byl bez obtíží stran bederní páteře, nelze tedy od roku 1994 přičítat posudkový význam tohoto postižení a navyšovat procentní míru poklesu pracovní schopnosti (od 1.1.2010) nebo míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Lékař ČSSZ se tak ztotožnil s předchozím posudkem o invaliditě ze dne 28.6.2019.

Dále bylo uvedeno k tvrzení žalobce, že ho pracovnice OSSZ upozornila na to, že již získal 42 roků pojištění, si ČSSZ vyžádala vyjádření oddělení důchodového pojištění OSSZ Plzeň-sever. Vedoucí tohoto oddělení dne 18.3.2020 uvedla, že se žalobce dne 14.10.2019 dostavil na OSSZ Plzeň-sever, kde s ním pracovnice oddělení sepsala žádost o starobní důchod s datem přiznání od vzniku nároku. V sepsané žádosti bylo uvedeno, že žadatel žádal několikrát o invalidní důchod, žádost byla zamítnuta; dále že rozhodnutím ČSSZ ze dne 16.5.2018 byla zamítnuta žádost o starobní důchod, protože nebyla splněna potřebná doba pojištění a v části Přehled o činnostech a náhradních dobách bylo uvedeno, že ostatní neprokázanou dobu žadatel nedokládá. Předchozí žádost o starobní důchod z 28.2.2019 byla totiž zamítnuta pro nesplnění potřebné doby pojištění, když žalobce získal k 13.5.2018 pouze 28 roků a 135 dnů doby pojištění a tzv. čisté doby (doba pojištění uvedená v § 11 a § 13 odst. 1 zákona) pouze 24 roků a 264 dnů a není tedy možné, aby za rok a půl poté získal více než ten rok a půl (rozhodně ne 42 let), proto bylo napadené rozhodnutí potvrzeno.

4. Z obsahu vyžádaného **posudkového spisu OSSZ Plzeň-sever vedeného ohledně žalobce** soud zjistil mimo jiné ze založeného záznamu o jednání a posudku o invaliditě v řízení o námitkách ohledně starobního důchodu vypracovaného ČSSZ pracoviště Plzeň dne 20.5.2020, že výsledkem posouzení byl soulad s posudkovým závěrem OSSZ Plzeň - sever ze dne 25.1.2019 a s předchozím posudkovým zhodnocením námitkového řízení ve smyslu uznání invalidity druhého stupně - posouzeno dle kapitoly IX., odd. B, položky 3c) přílohy k vyhlášce 359/2009 Sb., o posuzování invalidity (dále jen **vyhláška**), míra poklesu pracovní schopnosti činila 40 % a vzhledem k vlivu na schopnost využívat dosažené vzdělání, zkušenosti a znalosti, na schopnost pokračovat v předchozí výdělečné činnosti

nebo na schopnost rekvalifikace byla podle § 3 odst. 2 cit. vyhlášky zvýšena tato hodnota o 10 % na celkových 50 %. Rovněž ve shodě s předchozím posudkovým zhodnocením námitkového řízení bylo stanoveno datum vzniku invalidity druhého stupně a sice dnem 10.6.2016 (odlišně od data vzniku invalidity II. stupně dnem 27.6.2018 na OSSZ Plzeň - sever). Mimo jiné bylo v posudku uvedeno, že 18.4.2001 byl zdravotní stav žalobce projednán na PK MPSV, k jednání opakovaně vyzýván, nedostavil se – ani tam nebylo uváděno postižení páteře, problémy s ní či bolest. V roce 2003 se v anamnéze objevuje údaj, že v roce 1997 byl fyzicky napaden, měl pohmožděný obličej po pravé straně, hrudník a pravý loket, RTG neprokázalo fraktury. Založena je i kopie posudku Posudkové komise MPSV v Plzni ze dne 18.4.2001, z něhož vyplývá, že žalobce byl zván k jednání komise opakovaně, avšak písemnost jím nebyla v úložní době vyzvednuta, proto nebyl jednání přítomen, a komisi žalobce nebyl uznán ani částečně invalidní, když míra poklesu soustavné výdělečné činnosti činila 30 % dle kapitoly XV., odd. H, položky 10 přílohy č. 2 vyhl. č. 284/2005 Sb., a tato míra poklesu nebyla zvýšena.

5. **Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě dne 15.10.2020** uvedla stejné rozhodné skutečnosti jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 24.6.2020, na něž odkázala. Uvedla mimo jiné, že v době od 27.1.1995 do 19.9.1995 byl žalobci vyplácen plný invalidní důchod a v následujících letech mu byly žádosti o přiznání invalidního důchodu zamítnuty. V roce 2018 žalovaná žalobci zamítla i žádost o starobní důchod a dne 14.10.2019 žalobce uplatnil další žádost o přiznání starobního důchodu od vzniku nároku na tuto dávku. Důchodový věk žalobce dle § 32 odst. 2 zákona činí 63 roků a 4 měsíce a důchodový věk dle § 29 odst. 2 písm. f) a § 29 odst. 3 písm. b) zákona činí 68 roků a 4 měsíce. Jak vyplývá z osobního listu důchodového pojištění (dále jen **OLDP**), který je součástí napadeného rozhodnutí, žalobci byla pro nárok na starobní důchod v období od 1.9.1970 do 11.10.2019 zhodnocena doba pojištění v rozsahu 10 268 dnů, což odpovídá 28 roků a 48 dnům pojištění. Současně žalobce získal 9 024 dnů, tedy 24 roků a 264 dnů doby pojištění uvedené v § 11 a § 13 odst. 1 zákona. Nárok na starobní důchod však žalobci nevznikl, protože nesplnil podmínku získání 34 roků doby pojištění (§ 29 odst. 1 písm. j), ani podmínku získání 30 roků pojištění uvedené v § 11 a § 13 odst. 1 (§ 29 odst. 3 písm. a) a ani nedosáhl důchodového věku stanoveného v § 29 odst. 2 a § 29 odst. 3 písm. b) zákona. Dále citovala předmětný posudek vypracovaný lékařem ČSSZ dne 20.5.2020, dle něhož zdravotní stav žalobce odpovídal plné invaliditě pouze v období od 24.10.1994 do 23.8.1995, v současné době je invalidní pro invaliditu druhého stupně a ani přezkum jeho zdravotního stavu nepotvrdil jím namítané zdravotní potíže odůvodňující přiznání požadované invalidity. Závěrem žalovaná vyjádřila přesvědčení, že veškerými posudky vypracovanými lékaři žalované, které považuje za objektivní, byl plně posouzen a zjištěn zdravotní stav žalobce, proto setrvala na svém rozhodnutí ze dne 24.6.2020 a navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné, neboť bylo rozhodováno v souladu s platnými právními předpisy.
6. **Ze zaslaného dávkového spisu vedeného žalovanou ohledně žalobce** vyplývá, že napadené rozhodnutí ze dne 24.6.2020 bylo žalobci doručeno dne 17.7.2020.
7. Správní rozhodnutí o nároku na invalidní důchod je závislé především na odborném lékařském posouzení a při přezkumu takového rozhodnutí neposuzuje soud věcnou správnost posudku, neboť k tomu nemá potřebné odborné znalosti. Zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech

důchodového pojištění posuzuje podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. a Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Jelikož soud nemá medicínské znalosti, je ve smyslu § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. k hodnocení zdravotního stavu žadatelů o dávku důchodového pojištění vázanou na posouzení zdravotního stavu povolána PK MPSV.

8. K žádosti soudu **PK MPSV - pracoviště Plzeň vypracovala po jednání konaném dne 11.2.2021 posudek** za účasti odborného lékaře z oboru interního lékařství (žalobce nebyl přítomen), v jehož závěru uvedla, že k datu vydání napadeného rozhodnutí (24.6.2020) žalobce byl invalidní podle § 39 odst. 1 zákona, šlo o invaliditu druhého stupně, ale nešlo o invaliditu třetího stupně, neboť šlo o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 50 %, nedosahoval však více než 69 %. Dle komise lze souhrnně z doložených lékařských nálezů a ze zhodnocení interním lékařem při jednání komise konstatovat, že u žalobce se jedná o chronickou ICHDK, aterosklerozu končetinových tepen bez gangrény. st. po revizi AP vlevo 8/2016. bez možnosti rekonstrukce, dle předchozí DSA průchozí segment dist. AP, ale redukce bér. řečiště a sklerosa na TTF, kladikace 100 m, st. lib dle Fontaine. PK MPSV konstatovala, že u žalobce se jedná o funkční stav ve stadiu středně těžkých kladikací uvedené v kapitole IX., odd. B, položce 3c) přílohy vyhlášky, pro které stanovuje míru poklesu pracovní schopnosti při rozmezí 30 – 40 % horní hranicí 40 % a zvolené vzhledem k chronicitě průběhu onemocnění a vzhledem k dalším onemocněním žalobce a vzhledem k vlivu na schopnost využívat dosažené vzdělání, zkušenosti a znalosti, na schopnost pokračovat v předchozí výdělečné činnosti nebo na schopnost rekvalifikace dle § 3 odst. 1 citované vyhlášky byla zvýšena tato hodnota o 10 %, takže celkově činí 50 %. S ohledem na zjištěný průběh onemocnění, zdravotní stav a funkční postižení žalobce komise konstatovala, že je v souladu s posudkovým zhodnocením OSSZ Plzeň - sever a námitkového řízení ve smyslu přiznání invalidity druhého stupně při přiřazení funkčního postižení ke kapitole IX., odd. B, položce 3c) a stanovení míry poklesu pracovní schopnosti 40 %, resp. při navýšení o 10 % pro další onemocnění a vzhledem k vlivu na schopnost využívat dosažené vzdělání, zkušenosti a znalosti, na schopnost pokračovat v předchozí výdělečné činnosti nebo na schopnost rekvalifikace stanovení míry poklesu pracovní schopnosti 50 %. Komise uvedla, že je ve shodě se stanovením data vzniku invalidity druhého stupně dnem 10.6.2016 (odlišně od data vzniku invalidity druhého stupně dnem 27.6.2018 na OSSZ Plzeň - sever), doba platnosti (KLP): trvale. Dle komise je žalobce neschopen práce spojené s těžkou fyzickou námahou, s manipulací s těžkými břemeny, delším stáním a chůzí, schopen lehčí fyzické práce, když po vzniku invalidity druhého stupně je schopen vykonávat soustavnou výdělečnou činnost jen v podstatně menším rozsahu a intenzitě.
- Rovněž se komise vyjádřila k námitkám uplatněným žalobcem v žalobě, ale žádnou z nich neshledala důvodnou, přičemž nezohlednila požadavek žalobce vrátit původní plnou invaliditu navazující na poúrazový stav z roku 1994, neboť dle doložených lékařských nálezů není odůvodněné dle požadavku žalobce změnit invalidizující onemocnění, když v současné době je rozhodujícím invalidizujícím onemocněním ischemická choroba dolních končetin bez gangrény. Také konstatovala, že lze souhlasit s posudkovým zhodnocením obou námitkových řízení ve smyslu zpětného přiznání invalidity žalobce – od 24.10.1994 do 23.08.1995 byl plně invalidní, od 7.3.2008 do 31.12.2009 byl částečně invalidní, od 1.1.2010 do 9.6.2016 byl invalidní pro první stupeň invalidity a od 10.6.2016 dosud je

invalidní pro druhý stupeň invalidity. (*Stejnopis posudku byl doručen žalobci i žalované.*)

9. **Ústního jednání** konaného u zdejšího soudu dne 25.3.2021 se žalobce nezúčastnil (nepřítomnost omluvil písemně dne 22.3.2021) a přítomný zástupce žalované závěrem navrhl zamítnutí žaloby s ohledem na závěr posudku PK MPSV, neboť se žalobci nepodařilo prokázat, že by invalidní důchod trval od jeho oduznání v srpnu 1995. Dále nad rámec uvedl, že i přes to, že byl žalobce uznán nejdříve částečně invalidním od 7.3.2008, pro nezískání potřebné doby pojištění mu však nebyla přiznána výplata invalidního důchodu. Výplata invalidního důchodu mu nebyla přiznána ani poté, co byl uznán invalidním od 1.1.2010 pro invaliditu prvního stupně (změna názvu z důvodu změny zákona č. 155/1995 Sb.), když předtím se jednalo o částečnou invaliditu. Invalidita prvního stupně trvala do 9.6.2016 a ani v této době mu nebyla přiznána výplata invalidního důchodu z důvodu nezískání potřebné doby pojištění a v podstatě stejná situace trvá i od 10.6.2016, kdy byl uznán invalidním pro invaliditu druhého stupně. Problém žalobce je ten, že když neměl nárok na výplatu invalidního důchodu, nemohl dosažením 65 let věku dojít k tomu, aby byl invalidní důchod transformován na starobní důchod. Tento postup lze použít pouze v případě, že je pojištěnci vyplácen invalidní důchod bez ohledu na výši tohoto důchodu. Vzhledem k věku a získání doby pojištění více jak 20 let žalobci vznikne nárok na tzv. poměrný starobní důchod dne 13.5.2023 (§ 29 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb.). Žalobce však má i další možnost, a to získat potřebnou dobu pojištění doplacením tzv. dobrovolného pojištění za dobu, kdy byl v evidenci úřadu práce, avšak vzhledem k tomu, že mu chybí 9 měsíců pro získání potřebné doby pojištění, znamenalo by to doplatit částku 22 338 Kč (1 měsíc á 2 482 Kč), a pokud by doplatil tuto částku a získal tak potřebnou dobu pojištění ode dne doplacení a tím získání doby pojištění, by mu vznikl nárok na důchod (§ 29 odst. 4 téhož zákona), když by se vlastně jednalo o transformovaný starobní důchod z invalidního důchodu. Doplacení by se týkalo zákonné podmínky získání deseti let doby pojištění v posledních dvaceti letech před vznikem invalidity. Záleží tedy pouze na žalobci, zda se mu podaří doplatit předmětnou částku za účelem získání potřebné doby pojištění či dosáhne až na poměrný starobní důchod až dne 13.5.2023.
10. S účinností od 1.1.2010 je stanoveno v **§ 39 zákona** následující:
- (1) Pojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %.
 - (2) Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla
 - a) nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně,
 - b) nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně,
 - c) nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.
 - (3) Pracovní schopností se rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.
11. Pro úplnost krajský soud dodává, že dle **§ 3 odst. 1 citované vyhlášky** v případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce je více zdravotních postižení a v důsledku působení těchto zdravotních postižení je pokles pracovní schopnosti

pojištěnce větší, než odpovídá horní hranici míry poklesu pracovní schopnosti určené podle rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, lze tuto horní hranici zvýšit až o 10 procentních bodů. Podmínky pro toto zvýšení byly shledány, jak uvedeno shora.

12. Dále soud podotýká, že od 1.1.2010 se za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce /§ 2 odst. 3 věta druhá vyhlášky č. 359/2009 Sb./.
13. Podle **§ 38 písm. a) zákona** má pojištěnec nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let nebo důchodového věku, je-li důchodový věk vyšší než 65 let, a stal se invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29, popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31, pokud nedosáhl důchodového věku.
14. Dle **§ 61 a odst. 1 - 3 zákona** (Přeměna invalidního důchodu na starobní důchod):
 - (1) Nárok na invalidní důchod zaniká dnem, kterým jeho poživatel dosáhl věku 65 let; tímto dnem vzniká tomuto poživateli nárok na starobní důchod.
 - (2) Starobní důchod, na který vznikl nárok podle odstavce 1, náleží ve výši, v jaké náležel dosavadní invalidní důchod.
 - (3) Nárok na starobní důchod podle odstavce 1 nevylučuje nárok na starobní důchod podle § 29 odst. 1, 2 nebo 3.
15. Žalobce se podanou žalobou domáhal přiznání starobního důchodu navazujícího na invalidní důchod z důvodů v ní uvedených. Subjektivní pocit žalobce o tom, že by mu měla být ponechána plná invalidita od roku 1994 do 65 let věku či přiznána dříve částečná invalidita pro jím popsané zdravotní potíže, však nemůže být důvodem pro přiznání požadované invalidity, není-li podložena objektivně zjištěným zdravotním stavem. Invaliditu v příslušném stupni lze přiznat pojištěnci pouze tehdy, jestliže vyplývá z výsledků lékařských vyšetření a nikoliv proto, že pojištěnec je subjektivně o své invaliditě přesvědčen či argumentuje důvody shora uvedenými. Navíc nelze ani přehlédnout, že důkazní břemeno spočívá na žalobci, tudíž prokázání tvrzení ohledně invalidity prokazuje zejména lékařskými zprávami ošetřujících lékařů, které jsou posudkově zhodnoceny posudkovými lékaři OSSZ či ČSSZ nebo PK MPSV, jelikož pouze ti jsou ze zákona oprávněni k posuzování invalidity pojištěnců. Neznamená totiž, že je nesprávné rozhodnutí žalované, pokud není v souladu s požadavkem žalobce, neboť rozhodující je výsledek posouzení zdravotního stavu ve vztahu k invaliditě posudkovými lékaři a posudkovou komisí v souladu s platnou právní úpravou.
16. Přiznání invalidity totiž není vázáno na situaci na trhu práce, na nemožnosti zajistit si vhodné zaměstnání. Soud také připomíná, že posudkoví lékaři i komise jsou oprávněni posoudit zdravotní stav ve vztahu k invaliditě toliko na základě doložené dostatečné zdravotní dokumentace pojištěnce žádajícího o invalidní důchod. Rozhodující však je aktuální zdravotní stav pojištěnce v tom kterém období zjištěný odbornými lékaři a z něho vyplývající funkční postižení, které je pak posuzováno dle platné právní úpravy, tj. dle shora citované vyhlášky a její přílohy. Je-li pojištěnec uznán invalidním, pro výplatu invalidního důchodu musí splňovat i další podmínku a to potřebnou dobu pojištění, jak uvedeno shora.

17. Po zhodnocení provedených důkazů dospěl v této věci soud k závěru, že žaloba proti napadenému rozhodnutí žalované ze dne 24.6.2020 není důvodná. Při posouzení zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti žalobce vycházel soud především z posudku PK MPSV ze dne 11.2.2021 vypracovaného na základě řádně zjištěného zdravotního stavu žalobce, neboť komise pro jeho posouzení měla odborné lékařské nálezy (zejména z chirurgie, dále i z kardiologie, neurologie, RTG vyšetření atd.) z doby před vydáním napadeného rozhodnutí a i celý obsáhlý posudkový spis vedený na OSSZ Plzeň - sever. Soud považuje za přesvědčivé i posudkové závěry, k nimž komise na základě zjištěných skutečností dospěla, neboť v posudku je řádně stanovena hlavní příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce, je popsána míra funkčního postižení vyplývající z jeho onemocnění, řádně je odůvodněn posudkový závěr, je stanoveno i omezení, které však žalobce nevylučuje zcela z možnosti výkonu zdravotně vhodného zaměstnání.
18. Žalobce totiž neprokázal, že byl nadále i po datu 23.8.1995 plně invalidní následkem úrazu ze dne 12.2.1994, jak požadoval. Plně invalidním byl žalobce následkem úrazu ze dne 12.2.1994 od 24.10.1994 do 23.8.1995. Částečně invalidním byl uznán až od 7.3.2008, od 1.1.2010 se jednalo o invaliditu prvního stupně a od 10.6.2016 dosud se jedná o invaliditu druhého stupně, ale žalobci nebyla přiznána výplata invalidního důchodu nejen pro částečnou invaliditu, ale ani pro invaliditu od 1.1.2008, jelikož v rozhodném období nezískal zákonem stanovenou potřebnou dobu pojištění. Ze stejného důvodu, tj. nezískání potřebné doby pojištění stanovené zákonem žalobci nebyl přiznán ani starobní důchod, když důchodového věku dosáhl 13.5.2018 a místo požadovaných 34 let doby pojištění získal pouze 28 roků a 48 dnů. Pokud by žalobce pobíral invalidní důchod, dosažením 65 roků by se tento důchod ve stejné výši transformoval ve starobní důchod ve smyslu výše citovaného § 61a odst. 1 - 2 zákona, ale protože invalidní důchod mu nebyl přiznán a tedy vyplácen, nemůže být ani transformován. Soud toliko podotýká, že nedostavením se k jednání PK MPSV v roce 2001, kde byl posuzován jeho zdravotní stav ve vztahu k invaliditě, nevyužil žalobce možnosti sdělit komisi případné další zdravotní potíže, které mohly mít event. vliv na celkové posouzení, což jde ale k jeho tíži.
19. Posudek PK MPSV ze dne 11.2.2021 soud považuje za úplný a celistvý, neboť byl vypracován za účasti odborného lékaře z oboru interního lékařství po zhodnocení veškeré předložené zdravotnické dokumentace žalobce a při vyhodnocení posudkových závěrů bylo vycházeno ze zjištěných diagnóz a zhodnoceno bylo i celé období žalobcem požadované.
20. Jelikož soud nezjistil, že by žalovaná ve správním řízení před vydáním napadeného rozhodnutí ze dne 24.6.2020 či předcházejícího rozhodnutí ze dne 30.1.2020 nepostupovala v souladu se zákonem či příslušnými právními předpisy a žalobce neprokázal trvání invalidity, a tedy vyplácení invalidního důchodu po roce 1995, ani neprokázal žádné další doby pojištění, které by měly vliv na přiznání invalidního důchodu po uznání částečné invalidity od 7.3.2008, soudu nezbylo než zamítnout žalobu (**výrok I. rozsudku**). Soud totiž neshledal důvodným žádný z žalobních bodů, i když je zřejmé, že žalobce měl výrazně ztížené uplatnění na trhu práce, jak je zřejmé i z obsahu dobrozdání pracovnice úřadu práce ze dne 9.8.2019 předloženého žalobcem. Dle posudků o jeho zdravotním stavu však byl schopen lehčí fyzické práce vhodné pro osoby se zdravotním znevýhodněním. Z

OLDP ze dne 27.1.2020 založeného v dávkovém spisu je patrné, že žalobce má vykázanou dobu zaměstnání/pojištění do 30.9.1997 a poté až od 19.12.2008 do 28.2.2009, v mezidobí a od 4.5.2011 do 11.10.2019 má vykázanou pouze náhradní dobu pojištění (uchazeč o zaměstnání).

21. **Výrokem II. rozsudku** bylo rozhodnuto o nepřiznání nákladů řízení žádnému z účastníků, když žalobce ve věci neměl úspěch a správní orgán ze zákona nemá právo na náhradu nákladů řízení, soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jak vyplývá z ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s.
22. Soud nad rámec připomíná, že žalobce má možnost dosáhnout na výplatu poměrného starobního důchodu s ohledem na získanou dobu pojištění až 13.5.2023 či má i možnost formou dobrovolného pojištění doplatit chybějící dobu 9 měsíců, tj. 22 338 Kč (1 měsíc á 2 482 Kč), jak uvedl zástupce žalované při ústním jednání, a získat tak výplatu invalidního důchodu již transformovaného na starobní důchod s ohledem na to, že je starší 65 let. Pokud se žalobci nepodaří získat další potřebnou dobu zaplacením dobrovolného pojištění, může si pak podat žádost na příslušné OSSZ o přiznání tzv. poměrného starobního důchodu k datu 13.5.2023, kdy splní zákonné podmínky pro tento důchod.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a nepřipustnost kasační stížnosti je uvedena v § 104 s.ř.s. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Plzeň 25. března 2021

JUDr. Alena Hocká, v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.